

DIBUIXÀVEM RELLOTGES DE SOL A LES PARETS DELS
HOSTALS, PERÒ ELS MAONS EREN PELLIS MORTES QUE ES
BADAVENT AL NOSTRE CONTACTE

—Desem cons i cilindres a les golfes de vidre dels hostals frondosos!
Erren pel congost els dòcils pelegrins callats
—i voldria escarnir, emmurallat de glaç, el vol dels ocells de presa;
Vaguen per la platja els viatgers amargats i llur ombra estrafeta
—i enmig de planxes de zenc espugono oliveres.
—Parem, plegats, les xarxes, a les negrors anguilejants del somni!
—Espanyem cofres vells i enguitem-nos d'escata!
—Desfonem els baguls i airegem els velluts quan els hams sangonegen!
—Llevem l'alga del rem a les grogors del llostre!
Davallen de llur creu equinoderms convulsos
Mentre les confrases desfolren Doloroses.
—Esbataneu, oh noies, les finestres i mostreu-nos la sang de les alcoves!
Destralegeu amb mi, quimeres blaves:
—Desfermem els llebrers si atraquen a l'escar les flagel·lants apòstates!
—Escampem gavarrots pels camins verticals de l'asfalt, i acuítem-nos
que arriben els etnòlegs!
Els globus que pengen del cel són de pell fina inflada de venes vitals,
I hem tatuat damunt el pit les hores mortes.

El Port de la Selva, 1931